

Sygn. akt **XI Ka 263/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor (spr.)

Sędziowie SO Magdalena Kurczewska –Śmiech

SO Katarzyna Żmigrodzka.

Protokolant apl. Daniel Czyżewski

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Kwaśnickiej

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015r.

sprawy **S. K.**

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 23 grudnia 2014r. sygn. akt **II K 703/13**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego S. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania

XI Ka 263/15 U Z A S A D N I E N I E

S. K. został oskarżony o to, że w dniu 13 czerwca 2013 roku w miejscowości S., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała K. K. (1), w ten sposób, że uderzał go pięścią w twarz oraz w okolice lewej małżowiny usznej, a także kopał nogami po całym ciele, w wyniku czego spowodował obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, ogólnego potłuczenia, pourazowej perforacji błony bębenkowej ucha lewego, które to obrażenia naruszyły funkcję jego organizmu na okres powyżej 7 dni;

to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Łukowie uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu; kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż obrażenia doznane w dniu 13 czerwca 2013 roku, przez pokrzywdzonego K. K. (1), w postaci pourazowej perforacji błony bębenkowej ucha lewego, stłuczenia głowy i ogólnego potłuczenia, nie zostały spowodowane zachowaniem oskarżonego S. K., a powstały w nieustalonych przez Sąd okolicznościach w sytuacji, gdy analiza materiału dowodowego, w tym konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego, pierwszych zeznań naocznych świadków zdarzenia, dokumentacji

lekarskiej, zeznań świadków ze słyszenia oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzą do wniosku przeciwnego, co skutkowało niesłusznym uniewinnieniem oskarżonego;

2. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez zaniechanie dokonania z urzędu czynności, a mianowicie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza laryngologa na okoliczności mechanizmu powstania obrażeń ucha u pokrzywdzonego, stopnia prawdopodobieństwa powstania tego urazu w mechanizmie i okolicznościach podawanych konsekwentnie przez pokrzywdzonego, bądź też w mechanizmie biernym podczas upadku pokrzywdzonego z roweru i oparcie się w tej mierze wyłącznie na opinii powołanego do sprawy chirurga, co między innymi skutkowało ustaleniem przez Sąd, iż do powstania obrażeń u pokrzywdzonego doszło w nieznanymi okolicznościach, co miało niewątpliwie wpływ na treść wyroku;

3. obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z zeznań funkcjonariuszy policji w osobach post. M. Ł. i st. sierż. M. P. – z KP w S. oraz wykonującej czynności wyjaśniające sierż. K. S. – z KPP w Ł., którzy jako pierwsi byli obecni na miejscu, na okoliczności relacji składanych bezpośrednio na miejscu przez pokrzywdzonego K. K. (1) odnoszących się do przyczyn doznanych urazów i osoby sprawcy, oraz zaniechanie załączenia w poczet materiału dowodowego sporządzonych przez nich odpisów notatek służbowych, co miało wpływ na treść orzeczenia i skutkowało niesłusznym uniewinnieniem oskarżonego;

4. obrazę przepisów art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 196 § 1 i 2 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania z urzędu czynności, a mianowicie dopuszczenia dowodu z zeznań lekarza M. F. (1), który w ramach pełnionego dyżuru przyjmował do szpitala pokrzywdzonego K. K. (1) i któremu K. K. (1) przekazywał informacje odnośnie okoliczności w jakich doszło do powstania obrażeń jego ciała, które to relacje częściowo znalazły odzwierciedlenie w sporządzonej przez biegłego historii choroby, na okoliczności tych właśnie relacji składanych bezpośrednio po zdarzeniu przez K. K. (1), odnośnie przyczyn doznanych urazów i sytuacji w jakich powstały oraz przez kogo zostały spowodowane, co skutkowało niedopuszczalnym w tych okolicznościach powołaniem lekarza M. F. (1) w charakterze biegłego do sprawy, a następnie oparcie wyroku na sporządzonej przez niego opinii, zamiast powołania lekarza M. F. (1) w charakterze świadka, zaś w charakterze biegłego z zakresu medycyny sądowej powołanie innego biegłego, celem określenia mechanizmu i kategorii doznanych przez pokrzywdzonego urazów, co miało istotny wpływ na treść wyroku;

5. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7, 9 § 1 k.p.k. oraz 410 k.p.k., polegającą na całkowitym pominięciu okoliczności obciążających oskarżonego S. K., przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez wnioskowanie wbrew regułom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz bezpodstawne odrzucenie dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego, w tym zeznań pokrzywdzonego, świadków W. K., I. K., M. C., historii choroby pokrzywdzonego, pierwszych zeznań świadków P. W., R. W., złożonych w toku postępowania przygotowawczego, pierwszej opinii biegłego lekarza i oparcie rozstrzygnięcia de facto wyłącznie na treści wyjaśnień oskarżonego oraz drugiej hipotetycznej opinii biegłego lekarza, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia oskarżonego S. K.;

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Jakkolwiek nie wszystkie argumenty zaprezentowane w apelacji mogą zostać uznane za trafne to jednak wniesiony środek odwoławczy zasługuje na uwzględnienie w zakresie zawartego w nim żądania.

Analiza akt sprawy, w tym uzasadnienia zaskarżonego wyroku, prowadzi do wniosku

o oczywistej trafności zarzutu obrazy art.4 k.p.k., polegającej na nienależytej analizie okoliczności oczywiście niekorzystnych dla oskarżonego, a w zasadzie na pominięciu takowych. Idzie tu mianowicie o złożone w postępowaniu przygotowawczym zeznania świadka R. W., obszernie i precyzyjnie opisujące zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonego, którego to zachowania – jak twierdził – był bezpośrednim obserwatorem (k.23v).

R. w tym, iż na rozprawie wymieniony świadek złożył zeznania diametralnie odmienne po czym po odczytaniu zeznań uprzednich wprost zanegował złożenie ich w takiej treści (k.72v). Kwestia ta została natomiast podsumowana przez Sąd Rejonowy stwierdzeniem, iż zeznania wymienionego świadka, analogicznie jak zeznania P. W., to dość dokładna relacja przebiegu zdarzenia skorygowana na rozprawie (str.5 uzasadnienia). Stwierdzenie takie odrywa się jednak w sposób zasadniczy od realiów sprawy niniejszej albowiem nie może tu być mowy o korekcie zeznań, lecz - co już podkreślono - o zeznaniach całkowicie odmiennych w najistotniejszej ich części tj. opisującej zachowanie oskarżonego.

Abstrahując od lakoniczności i trafności argumentacji Sądu Rejonowego odnoszącej się do zmiany zeznań przez P. W., Sąd ten w przypadku zeznań R. W. uchylił się nie tylko od analizy całości tych zeznań, ale również od obowiązku wyjaśnienia przyczyn złożenia przez świadka zeznań treści odmiennej, a wreszcie od oceny prawdziwości jego stwierdzenia, jakoby najistotniejszej części odczytanych mu zeznań w ogóle nie składał. Nie wymaga przy tym szerszego uzasadnienia stanowisko, iż sama negacja przez świadka zeznań złożonych we wcześniejszej fazie procesu nie pozbawia ich automatycznie mocy dowodowej, zaś na sądzie rozpoznającym sprawę ciąży w takiej sytuacji obowiązek wyjaśnienia przyczyny zmiany zeznań oraz uzasadnienia powodów jakie legły u podstaw obdarzenia jednych z tych zeznań przymiotem wiarygodności. Obowiązki temu Sąd Rejonowy jednak nie sprostął, zaś uchybienie to - wobec kształtu zeznań R. W. złożonych na etapie dochodzenia, których rozbudowana forma wyklucza by stanowiły konsekwencję przejęzyczenia, a nadto pozostających w zgodzie z zeznaniami jego brata - dyskwalifikuje zaskarżone rozstrzygnięcie i czyni je zdecydowanie przedwczesnym.

Jakkolwiek już tylko waga tak stwierdzonej nieprawidłowości zwalnia Sąd Okręgowy, z uwagi na regulację art.436 k.p.k., z obowiązku odnoszenia się do pozostałych zarzutów apelacji, to jednak zasadnym jest poczynienie tego w ograniczonym zakresie.

Nie ma więc racji skarżący wywodząc, iż wobec powołanego w sprawie lekarza, który przyjmował pokrzywdzonego do szpitala, znajduje zastosowanie regulacja art.196 § 1 k.p.k., która nie pozwalała na powołanie go w sprawie w charakterze biegłego. Bez wątpienia M. F. (2) nie był bowiem świadkiem czynu jakiego dotyczy zarzut aktu oskarżenia. Co się zaś tyczy samej treści uzupełniającej opinii tego biegłego (k.153), wykluczającej by obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego nie powstały w podanych przez niego okolicznościach, albowiem – w świetle zeznań K. K. (1) powinny – być rozleglejsze, należy zauważyć, iż ten wniosek opinii nie zawiera żadnego uzasadnienia, a stan nietrzeźwości pokrzywdzonego oraz deklarowana przez niego utrata przytomności czynią uprawnionym stwierdzenie o poddaniu w wątpliwość możliwości precyzyjnego zrelacjonowania opisywanego wydarzenia, w jego najbardziej intensywnej fazie.

Trudno natomiast nie odmówić racji prokuratorowi wywodzącemu celowość dopuszczenia dowodu z opinii biegłego laryngologa na okoliczności wskazane w apelacji.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przeprowadzi w odpowiednim zakresie postępowanie dowodowe uwzględniając poczynione uwagi. W szczególności bardzo dokładnie przesłucha R. i P. W., dążąc do wyjaśnienia przyczyn sprzeczności występujących w ich zeznaniach, zaś w razie konieczności sporządzenia uzasadnienia - wyczerpująco i zgodnie z wymogami art.424 § 1 pkt 1 k.p.k. zaprezentuje ich kompleksową ocenę.

Konieczne jest przy tym podkreślenie, że niniejsze rozstrzygnięcie i argumentacja zawarta w jego uzasadnieniu w żadnej mierze nie determinują kształtu ustaleń faktycznych jakie zostaną poczynione w toku dalszego postępowania, a tym samym nie przesądzają rozstrzygnięcia sprawy. Idzie natomiast o to, by rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone zgromadzeniem kompletnego materiału dowodowego oraz jego prawidłową oceną, których to wymogów zaskarżony wyrok nie spełniał.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Katarzyna Żmigrodzka Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska - Śmiech